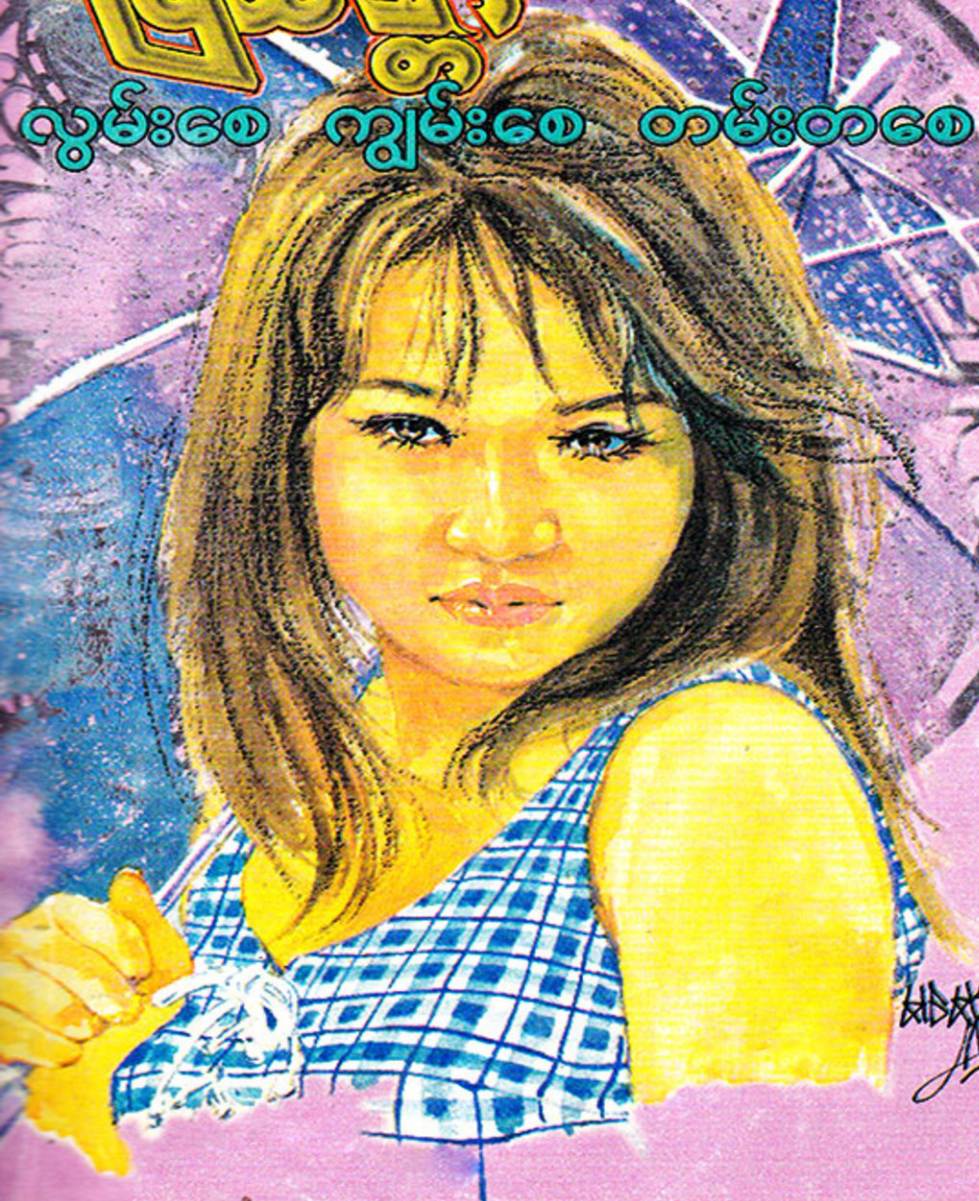

မြန်မာ

လွမ်းစေ ကျွမ်းစေ တမ်းတစေ

အိတ်
အိတ်

အခန်း (၁)

ပန်းအလှဆင်နည်းစာအုပ်သည် ယခုမှ အလွန်အဖိုးတန်မှန်းသိလာ၏။ မေမေဝယ်ထားစဉ်က ‘ဘာလုပ် ဖို့ လဲ ဟော်တယ်မှာ အလှဆင်ပေးရမှာ လား ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ ပြင်ပေးရမှာ လား’ ဟု နောက်ခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က မေမေသည် သူမအား မျက်စောင်းလေးခဲကာ...

"ဖူးငုံခင်...ညည်းဟာလေ အသေးအဖွဲလေးပဲဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေသိလား၊ တချိန်ချိန်မှာ ဒီအသေး အဖွဲလေးဟာ ညည်းအတွက် အသုံးကျချင် ကျလာလိမ့်မယ်၊ ညည်းဂရုတစိုက်နဲ့ အရေးတယူ လုပ်ချင်လုပ်ရလိမ့် မယ်သိလား"

အမှန်တကယ်ပင် ထိုအသေးအဖွဲလေးကို ဂရုတစိုက်နှင့် အရေးတယူ ပြုလုပ်နေရသည်။

‘ဂန္ဓမာ’ လာမည် ဆိုကတည်းက ထိုစာအုပ်ကို ရှာဖွေ၍ ပန်းအလှပြင်ရန် စိတ်ကြိုက်ပုံစံကို တရွက်ချင်းလှန် ၍ ရှာဖွေရသည် မှာ သုံးရက်တိတိကြာခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် သမီးမိန်းကလေးအတွက် အသုံးပြုရန် ဝယ်ထားသော ချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ် လှန်လှော၍ ရှာဖွေ ချက်ပြုတ်ရသည် မှာ တစ်လလောက် ကတည်းကပင်။ မီးဖိုချောင်မှူးအဘွားလေးနု၏ အဆူအပူကိုခံကာ ဝင်၍ ချက်နေရသည်။

"ညည်းအမေတစ်သက် ညည်းတစ်သက် ချက်နေရတာပါနော် ငါ့ဟင်းထမင်းရဲ့ အရသာနဲ့ ညည်းတို့ တတွေ ခံတွင်းတွေ့နေရတာပဲမဟုတ်လား၊ အခုမှ ဘာတွေ ကြီးကျယ်ပြီးလာချက်နေရတာလဲ ရှုပ်တယ်၊ ထွက်စမ်းကွယ် ညည်းကိုလုပ်ပေးရတာနဲ့ ငါပိုမောတယ်"

"အဘွားလေးနုက အဲဒီလိုစိတ်ပုတ်လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေရတာ၊ ဖူးက ချက်ချင်လို့ပဲ"

"ဖူးချက်ချင်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ထမင်းဟင်းချက် ဝါသနာမပါလို့ မီးဖိုထဲ တောင် ယောင်ပြီး မဝင်ဖူးတာများ အခုမှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ချက်တတ်ချင်ပြီး အတင်းအချက်သင်လို့ ရမလား။"

ထိုအခါ ဖူးငုံခင်က နှုတ်ခမ်းကိုချွန်ကာ အဘွားလေးနုချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းများကို မစားချင်ဟန် ဖြင့် စိတ်ကောက်ပြလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတော့ အဘွားလေးနုမှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ အလျော့ပေးလိုက်ရ သည် ။

"ဖူးစာအုပ်ကြီးဖယ်ထားလိုက်ပါကွယ်၊ တို့ ရဲ့ မိရိုးဖလာချက် ရိုးရိုးချက်စဉ်အတိုင်းပဲချက်ပါ နို့မဟုတ်ရင်၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ညည်းဖာသာစာအုပ်ကြည့်မလား၊ ကျုပ်ပြောသလို ချက်မှာ လား"

"အဘွားလေးက အိမ်ဟင်းပဲ ချက်တတ်မှာ ပေါ့၊ ဟော်တယ်ဟင်းတော့ ဘယ်ချက်တတ်မှာ လဲ၊ ဖူးက ဟော်တယ်ကဟင်းမှ ချက်ချင်တာ"

"ဟင်း ငကြင်းခေါင်းမှ ကိုင်ချင်တာပဲ"

ဖူးငုံခင်မှာ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်မိသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ အဘွားလေးနုသည် ဖူးငုံခင် အလိုလိုက်လျက် ဖူးငုံ

ခင်ချက်ချင်သောဟင်းကို ချက်ခွင့်ပေး ပြီး အနားမှ ပင် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ညည်းလိုသာ ဟင်းချက်နေရရင်တော့ တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဘာမှ စားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ချစ်အရသာရှိဖို့ က အရေးကြီးတယ်လေ"

"ဘာရယ်...ဘာရယ်"

ရုတ်တရက်နှုတ်ဖျားမှ ပေါ့ရှပ်ရှပ်စကားသံကြောင့် ဘွားလေးနုမှာ နားစွန်နားဖျားကြားပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

" ဟုတ်ပါတယ်၊ ညည်းနော်ညည်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ နို့နံ့တောင် မစင်သေးပဲ"

"ဘာလဲ ဘွားလေးနုကလဲ နှုတ်ခမ်းနို့နံ့တောင် နံနေပြီ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊ ဖူးလူကြီးဖြစ်ပြီပဲ၊ ဟင်း ချက်သင့်ပြီပေါ့ ဒီမှာ ဝက်သားပေါင်း အိနေတာပဲသိလား အချဉ်လေးနဲ့ တို့ စားရင် သိပ်အရသာရှိမှာ ပဲ"

ဖူးငံခင်သည် ပွက်ပွက်ဆူလျက်ရှိသော ရေနွေးအိုးကြီးထဲမှ စတီးချိုငုံလေးကို ဝါးချွန်လေးနှင့် အသာဟ ကြည့်ရာ ငရုပ်ကောင်းနံ့၊ ကြက်သွန်နံ့၊ ဝက်သားနံ့များ နှင့် သင်းပျံ့သော ရနံ့လေးက ထွက်လာသဖြင့် ကျေနပ်သွား သည်။ ။

" ကဲ.... ကဲ... ညည်းဖာသာ အရသာရှိတော့၊ ငါတော့ အဝတ်သွားစိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ကုလားမ မလာဘူး၊ ငါ့ဖာသာငါ လျော်ရမှာ ပဲ"

အဘွားလေးနုသည် တပျစ်တောက်တောက် ပြောလျက်လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ဖူးငုံခင်သည် ဝက်သား အိုးကိုချရန် လက်နှီးရှာလိုက်သည်။

"တူတူ.... တူ....တူ...."

"ဟော....ဂန္ဓမာ ထင်တယ်"

အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားကာ ဖုန်းကို ကပျာကယာလေး ပြေးကိုင်လိုက်သည်။

"ဖူးငုံလား"

"ဟုတ်...ကဲ့..."

တုန်ရီလိုက်မောသော အသံနှင့် ထူးလိုက်သည်။

"အိုကေ... ဖူးငုံမေ့နေမလားလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် ကိုယ်လာခဲ့မယ်နော်"

"ဟုတ်...."

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားလေပြီ။ "နာရီဝက်" "မိနစ်သုံးဆယ်" အို... ဒုက္ခပါပဲ ဖူးငုံခင် ရေမချိုးရသေးဘူး တော်သေးတယ်၊ အချဉ်ရေလုပ်ပြီး ပေးလို့ ဝက်သားပေါင်းအိုးချပြီး ရေပြေးချိုးမှ အလှပြင်ချိန်က နာရီဝက်လောက် ပါမလား၊ အင်္ကျီလည်း မထုတ်ရသေးဘူး သိပ်တောက်တောက် ပပမဖြစ်ရအောင် ဖူးငုံခင်နဲ့ လည်း လိုက်ဘက်ညီ အောင် ဘာဝတ်ရမလဲ စဉ်းစား...

"ဂလွမ်း...."

"အမေ့..."

လက်နှီးနှင့် ဝက်သားပေါင်းအိုးကို မလိုက်ရာ မထိတထိမို့ အိုးမှာ
စောင်းကျသွားလေသည်။

"အား... ပူလိုက်တာ ပူလိုက်တာ"

"ဖွားလေးနု... ဖွားလေးနု"

ရေနွေးပေါင်းအိုးထဲမှ စတီးချိုင့်လဲလွင့်သွားပြီး ရေနွေးများ ဝင်ကုန်
၏။

"ဒုက္ခပါပဲ..."

ဖွားလေးနုမှာ ရေဖွင့်သံနှင့် မို့ ကြားမည်မထင်ပေ။

ဖူးငုံခင်သည် ခြေဖမိုးနှစ်ဘက်စလုံး ရေနွေးပူလောင်သွားသည် ကို
ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဝက်သားပေါင်းကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး ယူကြည့်လို
က်၏။ တော်သေးရဲ့ ၊ ပုံမပျက်ဘဲ ရေနွေးဝင်ရုံသာ အဖုံးလေး ဟသွားသ
လို...

ချက်ချင်း စတီးချိုင့်လေးကို လက်နှီးနှင့် ကိုင်ကာ ရေနွေးများ စစ်ထု
တ်လိုက်၏။

မီးဖိုချောင်ထဲဝင်နေမကျ၍ အကိုင်အတွယ်ကအစ မကျွမ်းကျင်းဘဲ
အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ရသည်။

"ပေါ့များ ပေါ့သွားလား"

ကြက်သွန်ဖတ်ကလေးများကို အနည်းငယ် ဖဲ့မြည်းကြည့်၏။ ပေါ့သ
လိုဖြစ်သွားသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ပြန်ပြင်၍ မရတော့သဖြင့် ထမင်း
စားပွဲပေါ်တင်ကာ အုပ်ဆောင်းနှင့် အုပ်လိုက်ပြီး ကပျာကယာ ထွက်လာ
ခဲ့၏။

မီးဖိုချောင်မှာ ကြဲပြန့်ကာကျန်ခဲ့သည် လိမ့်ကျသွားသော ရေနွေးအိုးကိုပင် ပြန်မကောက်နိုင်တော့ပေ။

" အဖွားလေးနု... အဖွားလေးနု "

" ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း "

ရေချိုးခန်းတံခါးကို အတင်းခေါက်လိုက်သည် ။

" ဟဲ... အလန့်တကြား "

" လုပ်ပါဦး... ထွက်ပါဦး အဖွားလေးရဲ့ ၊ ဧည့်သည် လာမယ်တဲ့ ၊ နောက်ဖေးမှာ ကြောင်ဝင်သောင်းကြမ်း သွားတာ ပွနေပြီ ကြည့်လုပ်ပါဦး၊ ဖူး ရေချိုးတော့မလို့ "

အဖွားလေးနုကို ရေချိုးခန်းထဲမှ အတင်းဆွဲထုတ်ကာ ရေကို ဝုန်းဒိုင်းကြဲချိုးလိုက်သည် ။

ခြေခုံမှာ ပူနေမှန်း မသိသေးပေ။ ဆေးလိမ်းရန်ကိုလည်း သတိမရခဲ့ ။ သူသိသည် က ဂန္ဓမာ အနှစ်နှစ်အလ လက မျှော်လင့်စွဲလမ်းခဲ့သော ဂန္ဓမာ။

မိမိနှင့် ပြန်လည်သိကျွမ်းသည် မှာ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်ရှိသွားလေပြီ။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိမ်လာ လည်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဂန္ဓမာအတွက် နေ့လည်စာကိုအအေးတိုက်မည် ဝက်သားပေါင်းကျွေးမည်။ ဘဲပေါင်း ကျွေးမည်။ ပြီးတော့ ရွှေကြည်လုပ်ထား၏။ မအီစေရန်အတွက် ချဉ်ပေါင်ဖူး၊ ဂျယ်လီချဉ်ချဉ်လေး ပြုလုပ်ထား သည် ။

တစ်မနက်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေသည် မှာ ဘာကြောင့် လဲ၊ ရေနွေးပူလောင်သွားသည် မှာ လည်း ဘာကြောင့် လဲ...

ဒါတွေအားလုံး ဂန္ဓမာကြောင့် ပဲ၊ ချစ်ရပါသော ဂန္ဓမာရယ်၊ တကယ်
လို့ များ ဂန္ဓမာနဲ့ ခင်ဖူးဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း ဟာဗထူးတပ်မြို့ကျောင်းက
ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ ကစားခဲ့တာကို မှတ်မိအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ
...

အခုတော့ ဂန္ဓမာက နေဇော်ထင်ကျော်ဖြစ်ပြီး ခင်ဖူးကနေ ဖူးငုံခင်ဖြ
စ်နေတာကို ဂန္ဓမာဆက်စပ်လို့ မရသေး ဘူးနော်။

ခင်ဖူး မပြောသေးဘူး ဂန္ဓမာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြောမယ် အဲဒီနေ့
ဟာ.....

အဲဒီနေ့ဟာလေ ဂန္ဓမာနဲ့ ခင်ဖူးနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်တဲ့ နေ့ပဲပေါ့.....
